

DET KONGELIGE
UTENRIKSDEPARTEMENT

Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO
NORWAY

Deres ref.:

Vår ref.:
19/6137 - 13

Dato:
22.01.2020

Høring – NOU 2019:5 Ny forvaltningslov

Det vises til høringsbrev fra Justis- og beredskapsdepartementet datert 3. juni 2019, der det bes om at Utenriksdepartementet vurderer NOU 2019: 5 med forslag til ny forvaltningslov. Høringsfristen ble satt til 2. desember 2019, men ble senere utvidet til 22. januar 2020.

Utenriksdepartementet har enkelte merknader til utredningen. Utredningen er omfattende, og Utenriksdepartementet har begrenset sin gjennomgang til de delene som berører enkeltvedtaksbegrepet, forvaltningsspråk, forvaltningens taushetsplikt, spørsmål om habilitet og underretning.

Utenriksdepartementet har følgende merknader:

1. Enkeltvedtaksbegrepet

Utenriksdepartementets merknader knytter seg til den foreslåtte reguleringen av forvaltningens utøvelse av myndighet i saker om tildeling av pengeytelser.

Kort oppsummert forstår Utenriksdepartementet § 6 (1) (b) i forslaget til ny forvaltningslov slik at forvaltningens tildeling av pengeytelser vil anses som enkeltvedtak dersom tildelingene er regulert i lovgivning, eller dersom de følger faste ordninger, slike som forhåndsbestemte søknadsprosedyrer. På den annen side legger utredningen til grunn at avgjørelser som bygger på forvaltningens privatautonomi, faller utenfor enkeltvedtaksbegrepet, jf. utredningens side 305. Utenriksdepartementet er enig i at det foreslåtte skillet mellom enkeltvedtak og privatautonomi gir uttrykk for gjeldende rett.

Postadresse:
Postboks 8114 Dep
0032 Oslo

post@mfa.no

Kontoradresse:
7. juni plassen 1
0251 Oslo

www.regjeringen.no/ud

Telefon:
23 95 00 00
Org. nr.:
972417920

Traktat- og dokumentasjonsenheten

Det er alminnelig praksis i Utenriksdepartementet at forvaltningslovens bestemmelser om enkeltvedtak gis anvendelse for tilskudd som ytes med grunnlag i de permanente tilskuddsordningene. Slike ordninger følger faste søknadsprosedyrer, og det er utarbeidet skriftlige retningslinjer som tilskuddsmottakerne må forholde seg til.

I tillegg mottar utenriksstjenesten en rekke enkeltstående henvendelser om tilskudd. Dette er gjerne henvendelser til Norges utenriksstasjoner. Det kan være tale om henvendelser om tilskudd fra frivillige organisasjoner som innsendes på organisasjonens eget initiativ, eller det kan være tale om søknader eller henvendelser i forbindelse med at en utenriksstasjon kunngjør tilgjengelige midler og ber om søknader fra frivillige organisasjoner vedrørende bistandsprosjekter innenfor visse tema.

Utenriksstjenesten vil i løpet av et budsjettår motta en lang rekke slike henvendelser fra utenlandske sammenslutninger eller individer, av varierende bistandsteknisk kvalitet og omfang. Ofte vil henvendelsene være utvilsomt utenfor hva Stortinget har bevilget midler til og utenfor målsettinger for norsk bistand, eksempelvis henvendelser fra privatpersoner om pengestøtte til skolegang. Slike henvendelser avslås rutinemessig og i betydelig antall. Bare i et fåtall saker der søknader som fremmes utenom etablerte ordninger er særlig godt fundert og dessuten sammenfaller med norske prioriteringer og tilgjengelige budsjettmidler for formålet kan det unntaksvise være aktuelt å gi støtte. Avgjørelsen i slike saker er nesten alltid skjønnsbasert, og er ikke underlagt retningslinjene som gjelder for de faste ordningene. Etter gjeldende praksis anses slike avgjørelser ikke som enkeltvedtak, og det opplyses derfor ikke om klageadgang ved slike henvendelser. Dette av hensyn til effektivitet i forvaltningen, og for at utenriksstjenesten ikke skal paralyseres av saksbehandling som klart ikke vil føre frem. Utenriksdepartementet vil gå inn for at det i eventuell ny forvaltningslov legges opp til at slik praksis kan fortsette.

Dersom avgjørelsen om støtte derimot er underlagt politiske føringer for hvordan midlene skal forvaltes, eller at tilskuddsordningen har et styringsformål med en klar samfunnsmessig profil som gjør at den inngår som et ledd i den offentlige politikk, vil avgjørelsen ikke være basert på utenriksstjenestens eget skjønn. I slike tilfeller vil forvaltningslovens regler om enkeltvedtak anses å gjelde.

Etter Utenriksdepartementet oppfatning gir ovennevnte praksis uttrykk for en korrekt forståelse av enkeltvedtaksbegrepet. Denne forståelsen synes også å være lagt til grunn i juridisk teori.

Et område som tidvis kan by på tvil er bistandsavtaler som innebærer utbetaling av tilskudd. Som utvalget skriver under pkt. 20.2 følger det av tradisjonell lære at en avgjørelse må være truffet «under utøvelse av offentlig myndighet» for å være enkeltvedtak, mens forvaltningens privatrettslige disposisjoner blir ansett å falle utenfor enkeltvedtaksbegrepet. Bistandsavtaler vil ofte gå ut på at en mer eller mindre ideell organisasjon mottar et tilskudd for å yte en tjeneste eller til fremme av et formål. Avtalene er altså i utgangspunktet gjensidig bebyrdende. Slike avtaler vil regelmessig inneholde vilkår for pengestøtten og hjemle krav om stans i videre utbetaling eller også tilbakebetaling dersom avtalen blir vesentlig misligholdt fra tilskuddsmottakers side.

Slike avtaler kan ligge i grenseland mellom utøvelse av offentlig myndighet og privatrettslig anskaffelse av tjenester. Derfor har det etter gjeldende praksis oppstått spørsmål om et krav fra forvaltningen om stans i utbetalingene eller tilbakebetaling basert på bestemmelsene i en bistandsavtale er et enkeltvedtak som kan påklages, eller om dette er et avtalebasert krav som eventuelt må forfølges i domstolene.

Så vidt utenriksdepartementet kan se bringer utvalgets forslag ikke noen nærmere avklaring på dette punkt, spørsmålet må fremdeles avgjøres etter en konkret vurdering basert på den enkelte avtale, ordningens karakter mv.

2. Forvaltningsspråk

Utenriksdepartementet har forståelse for at forvaltningen generelt kan oppleve behov for å lovfeste at forvaltningsspråket er norsk, jf. utvalgets forslag § 8 (1). Departementet er positiv til en slik lovfesting for så vidt gjelder bruk av språk under utøvelse av forvaltning i Norge og mellom norske forvaltningsorganer. En slik lovfesting kan dessuten ha praktisk betydning f.eks. for oversettelse av folkerettslige dokumenter som er bindende for Norge.

For den utenlandsbaserte delen av utenriktjenesten, altså våre utenriksstasjoner, vil imidlertid en slik generell bestemmelse være vanskelig å etterleve. Norge har 101 utenriksstasjoner som skal betjene hele sentralforvaltningen. Ved disse stasjonene arbeider utsendte, norske medarbeidere og lokalt ansatte side om side. Ca. 800 årsverk utføres av lokalt ansatte. Mange av disse saksbehandlere både på engelsk og på en lang rekke andre språk, i møte med lokalbefolkning, stedlige organisasjoner og lokal forvaltning. Dette kan for eksempel gjelde medarbeidere som arbeider med tilskuddsforvaltning eller utlendingsfeltet.

Dersom en nordmann henvender seg til en norsk utenriksstasjon vil han etter gjeldende praksis få svar på norsk, men dersom en borger fra vertslandet henvender seg til en norsk utenriksstasjon vil det i de fleste tilfeller ikke være aktuelt å besvare henvendelsen på norsk. Med tanke på å kommunisere klart og mest mulig effektivt, er det viktig at forvaltningsloven gir rom for bruk av lokalt språk der dette gir mest effektiv forvaltning. Også internt i utenriktjenesten foregår dessuten en ikke ubetydelig del av kommunikasjonen mellom departement og uteapparat på engelsk, via intranettsider, retningslinjer og instruksjoner. Dette for at lokalt ansatte umiddelbart skal forstå innholdet, og fordi det er mer rasjonelt å oversette en tekst én gang i Oslo enn at samme jobb skal gjøres ved flere titalls stasjoner. Resultatet er imidlertid at en del av kommunikasjonen også internt i utenriktjenesten foregår på engelsk. Av hensyn til å kunne benytte enhetlig programvare på alle datamaskiner i utenriktjenesten er det likeledes valgt engelskspråklige programversjoner av alle saksbehandlingsprogrammer.

Utenriksdepartementet registrerer at utvalget presiserer at det «kan det være behov for at forvaltningsorganet bruker et annet språk for å sikre at den enkelte får informasjon om sin rettsstilling, og at regler og vedtak blir etterlevd». Det er likevel vanskelig for et forvaltningsorgan å på skjønnsmessig grunnlag fravike språkkravet, slik forslaget ordlyd nå er formulert. Utenriksdepartementet ber derfor om forskriftsfestet unntak fra bestemmelsen for utenriktjenesten.

3. Habilitet

Utenriksdepartementet er i hovedsak enig med utvalgets vurderinger knyttet til inhabilitet og dets forslag til nye bestemmelser, jf. utkastets §§ 27-30.

Vedrørende forslaget § 28 (3), inhabilitet ved lederstilling/styreverv i sammenslutning eller stiftelse, ønsker Utenriksdepartementet å gjøre oppmerksom på en tilbakevendende problemstilling om inhabilitetsreglens side til styreverv i internasjonale organisasjoner. Dette tema behandles ikke direkte i utvalgets drøftelser.

Problemstillingen oppstår i tilfeller hvor ansatte i Utenriksdepartementet eller andre departementer, i kraft av sin stilling og etter føring fra arbeidsgiver, tar verv i internasjonale organisasjoner (blant andre FN), globale eller regionale utviklingsbanker, internasjonale komiteer/stiftelser mv. Det siktes her til tilfeller hvor vervet påtas for å fremme norske interesser inn i organisasjonen. Slike verv er viktige for gjennomføring av norsk utenriks- og utviklingspolitikk, men reiser en lang rekke spørsmål som må avklares, i tillegg til grensedragningen mot inhabilitetsreglene. Eksempelvis gjelder dette spørsmål om mulig styreansvar, lovvalg ved verv som reguleres av utenlandsk rett, samt andre rettsspørsmål som ikke vil kommenteres nærmere her.

Selve habilitetsspørsmålet oppstår som regel først dersom den ansatte også er involvert i beslutninger knyttet til UD's forhold til organisasjonen, gjerne spørsmål knyttet til pengestøtte til organisasjonen eller hvilke føringer Norge ønsker å gi organisasjonen. Ved tilskuddsforvaltning av organisasjoner der Norge er medlem og ansvarsfordelingen mellom land er nærmere regulert i internasjonale instrumenter kan det være ønskelig at samme tjenesteperson som innehar styrevervet i organisasjonen også deltar i utformingen av norske avgjørelser knyttet til departementets oppfølging av organet. Det kan være tilfellet både for spørsmål om økonomisk bistand fra Norge til et FN-organ eller en av utviklingsbankene, eller annen oppfølging av organisasjonen fra norske myndigheters side. Slik deltakelse i saksbehandlingen i Norge vil være ønskelig fordi vedkommende besitter innsikt og kompetanse som er innhentet nettopp gjennom styrevervet som vil bidra til at norske beslutninger eller posisjoner er mest mulig opplyst.

Hvorvidt styreverv i *andre typer* internasjonale sammenslutninger kan føre til inhabilitet, vil måtte vurderes konkret. I tillegg vil styreverv vurderes opp mot bestemmelser i Statens personalhåndbok, samt, for UD, interne retningslinjer om styreverv av 2015.

Etter gjeldende rett må inhabilitetsspørsmålene som oppstår normalt subsumeres under den skjønnsmessige bestemmelsen i § 6 (2) da de aktuelle internasjonale organisasjoner som regel ikke vil være «samvirkeforetak, forening, sparebank eller stiftelse», slik omtalt i § 6 (1) (e).

Etter utvalgets forslag vil problemstillingen derimot trolig måtte vurderes først under de tilfeller som automatisk leder til inhabilitet, jf. utkastets § 23 (3) (i) som et verv i styrende organer i «foretak, en sammenslutning eller en stiftelse». «Foretak» er et meget vidt begrep og vil muligens

måtte sies å inkludere f.eks. Verdensbanken eller FNs utviklingsfond og tilsvarende internasjonale organer. Fra utenriksdepartementets ståsted er det ønskelig at det klargjøres i det videre arbeidet at «foretak» ikke vil omfatte internasjonale organisasjoner der Norge er medlem og organisasjonens status og ansvarsforhold er regulert i en internasjonal avtale.

Etter utkastet vil personer som tar slike styreverv for Norge neppe heller *likevel* bli habile etter utkastets § 27 (2) (b), da personer i denne situasjonen normalt ikke vil oppfylle vilkåret om at «tilknytningen til parten eller saken ikke kan ha betydning for avgjørelsen».

4. Taushetsplikt og informasjonsutveksling

Konsulære saker - bakgrunn og utfordringer

Utenriktjenesten har som lovpålagt oppgave å bistå norske borgere i utlandet. Konsulære tjenester defineres gjerne som de tjenester et lands myndigheter tilbyr sine borgere i utlandet. Wienkonvensjonen av 1963 artikkel 5 har en punktvis oppregning av de vanligste konsulære funksjoner. Utenriktjenesteloven § 1 nevner noen eksempler på konsulære saksforhold. Det samme gjør Meld. St. 12 (2010-2011).

Utenriktjenestens daglige håndtering av konsulære saker er av avgjørende betydning for publikum. Sakene gjelder ofte personer som har havnet i vanskelige og til tider livsomveltende situasjoner. Utenriktjenesten får i håndteringen av disse sakene kjennskap til et bredt spekter av personlige forhold, f.eks. knyttet til helseopplysninger, opplysninger om seksualitet, slektskaps-, familie- og hjemforhold, og om straffbare forhold som norske borgere har begått eller blitt utsatt for i utlandet. Det er avgjørende at det eksisterer et tillitsforhold mellom publikum og utenriktjenesten.

Konsulære enkeltsaker kan vekke stor interesse hos norske politikere og i norsk media, og det er flere eksempler på at enkeltsaker får innvirkning på departementets omdømme både nasjonalt og i utlandet. I tillegg kan sakene noen ganger få utenrikspolitiske konsekvenser. Det er videre eksempler på at enkeltsaker politiseres og gir innenrikspolitiske konsekvenser.

Utenriktjenesten har ikke særlovgivning som regulerer taushetsplikten i konsulære saker. Reglene om taushetsplikt i forvaltningsloven er derfor av avgjørende betydning for å ivareta tillitsforholdet mellom utenriktjenesten og publikum. Det at en norsk borger har bedt om konsulær bistand fra (er i et klientforhold med) utenriktjenesten anses som et personlig forhold.

Utenriktjenesten driver ikke masseforvaltning i konsulære saker, og legger som regel andre hensyn enn effektivitet til grunn når man vurderer taushetsplikten. Det er imidlertid tilfeller der det tas hensyn til saksbehandlingens effektivitet: I kompliserte eller langvarige konsulære saker er det gjerne behov for å holde familie eller andre personer som står den involverte nær, informert om saken. Utenriktjenesten legger i slike tilfeller den involvertes samtykke til grunn. Av ressursmessige hensyn ber man imidlertid om at den som mottar konsulær bistand utpeker én person som utenriktjenesten skal forholde seg til. Utenriktjenesten anser at den har taushetsplikt overfor øvrige interesserte.

Utenriktjenesten samarbeider med en rekke offentlige etater i sin håndtering av konsulære saker. Det er derfor velkomment med ytterligere klargjøring av når taushetsbelagte opplysninger kan deles med andre offentlige etater og når det kreves samtykke. Dette gjelder særlig helsevesen og politi, men også andre etater. For eksempel håndterer utenriktjenesten håndterer et stort antall tilfeller av konsulære saker som involverer psykisk syke norske borgere i utlandet. Det er utfordrende å håndtere disse sakene hvor den det gjelder åpenbart ikke er i stand til å ivareta seg selv og samtidig ikke samtykker til å motta bistand eller til å dele informasjon med behandlende lege i Norge eller pårørende. Utvalget vurderer om det er behov for særregler i de tilfeller vedkommende ikke kan ivareta egne interesser. Utvalget viser til helsepersonelloven og mener at det ikke er behov for særregler. Helsepersonelloven gjelder derimot ikke for utenriktjenestens medarbeidere i utlandet.

I noen saker oppstår særskilte utfordringer knyttet til at avgiverorganet og mottakerorganet kan ha motstridende interesser knyttet til taushetsbelagt informasjon om en enkeltperson. Her må forholdet mellom utenriktjenestens behov for å opprettholde et tillitsforhold til publikum veies opp mot øvrige organers interesser i saken. I noen tilfeller kan også personer som er knyttet til samme organ ha motstridende interesser. Avveiningene rundt eventuell deling av taushetsbelagt informasjon kan i disse sakene være vanskelige, og klargjøring vil være velkomne. Et eksempel på dette er forholdet mellom utsendt utenriktjenestemann og politiutsendinger ved utenriksstasjoner. Sistnevnte er ifølge utenriktjenesteloven § 4 ansatt i selvstendig rettssubjekt, men er underlagt stasjonssjefen. Dersom utenriktjenesten mottar informasjon om at en norsk borger er mistenkt, siktet eller dømt for et straffbart forhold i utlandet, vil utenriktjenesten som regel ikke informere norsk politi om dette, med mindre det er eksplisitt påbud om det, f.eks. gjennom straffeloven § 196 om avvergingsplikt.

Det er også utfordringer knyttet til begrepene alminnelig kjent eller alminnelig tilgjengelig. Utfordringene oppstår gjerne i tilknytning til saker med stor innenriks medieinteresse. Utenlandske myndigheter og medier kan gjerne ha andre forhold til taushetsplikt og personvern. For eksempel vil personer som er mistenkt for et straffbart forhold i utlandet gjerne identifiseres offentlig i utlandet med navn og statsborgerskap, og i noen tilfeller med foto og øvrige identitetsmarkører. Norske medier vil i slike saker be om en bekreftelse fra utenriktjenesten om man f.eks. er kjent med at en navngitt norsk borger er arrestert i utlandet. Utenriktjenesten vil bekrefte eller avkrefte hvorvidt man er kjent med at «en norsk borger» er arrestert. Dette dreier seg som regel implisitt om den (av media) navngitte personen. Imidlertid er det ofte slik at informasjon som er alminnelig tilgjengelig ved at den er publisert på nettsidene til et offentlig eller privat organ i et tredjeland, ikke nødvendigvis er alminnelig kjent i Norge. I slike tilfeller kan utenriktjenesten komme i skade for å gjøre taushetsbelagt informasjon alminnelig kjent. Dette kan være en stor belastning for den personen saken gjelder, og søkes i størst mulig grad unngått.

Utveksling av informasjon med andre forvaltningsorgan

I gjeldende forvaltningslov § 13b er det gitt bestemmelser om når taushetsbelagte opplysninger kan deles med andre forvaltningsorgan.

Utenriksdepartementet opplever jevnlig utfordringer knyttet til at behovet for å utveksle informasjon med andre offentlige organ må vike for taushetsplikten. I noen tilfeller, hvor det ikke lar seg gjøre å innhente samtykke, betyr det at manglende utveksling går utover den bistanden en person kan få. Taushetsplikt kan også være til hinder for å videreformidle informasjon som viktig for å ivareta andre sentrale hensyn.

I en del tilfeller er det klart at taushetsplikten må veie tyngre enn behovet for informasjonsutveksling. Det er likevel behov for en noe videre adgang til utveksling enn i dag. I tillegg bør det klargjøres i hvilke tilfeller informasjon kan utveksles. Gjeldende forvaltningslov § 13b er ikke tilstrekkelig klar. Departementet forstår lovforslagets § 36 andre ledd bokstav c, som åpner for deling med «personer i andre forvaltningsorganer så langt det er nødvendig for å utføre de oppgaver som er lagt til avgiverorganet eller mottakerorganet» som en utvidelse av delingsadgangen og en klargjøring sammenlignet med gjeldende lov.

Organintern utveksling av informasjon

I lovutkastets § 36 andre ledd bokstavene b og c fremgår det at taushetsplikt ikke er til hinder for at opplysningene deles med «personer i samme forvaltningsorgan som har saklig behov for opplysningen». Departementets vurdering er at kriteriet «saklig behov» er å foretrekke fremfor bestemmelsene i gjeldende forvaltningslov. Forslaget antas å omfatte deling av informasjon for å kunne behandle innsynsbegjæringer, noe som kan være uklart etter ordlyden i gjeldende lov.

Tidsbestemt opphør av taushetsplikt

Etter gjeldende forvaltningslov § 13 c tredje ledd andre punktum faller taushetsplikten bort etter 60 år hvis ikke annet er bestemt medhold av tredje ledds første punktum. I lovforslagets § 35 videreføres grensen på 60 år for drifts- og forretningshemmeligheter. For personlige forhold foreslås det at taushetsplikten skal falle bort 20 år etter at den opplysningen gjelder er død. I omtalen vises det til at opplysninger om dette normalt vil være registrert i Folkeregisteret og at i tvilstilfeller må forvaltningen legge det mest sannsynlige tidspunktet til grunn.

Utenriksdepartementet mener at en fast frist bør videreføres også for opplysninger om personlige forhold. Det kan bli krevende for forvaltningen å forholde seg til en frist knyttet til personens død. Som eksempel kan nevnes behandlingen av relativt omfattende innsynsbegjæringer i dokumenter som ligger noen år tilbake i tid og som gjelder en rekke personer i ulike aldersgrupper. I stedet for å kunne legge en felles frist til grunn, må forvaltningsorganet avklare eventuelt dødstidspunkt for den enkelte. I saker som gjelder utlendinger som ikke er folkeregistrert i Norge, må det tas en sannsynlighetsvurdering for hver person. Dette er både ressurskrevende for forvaltningsorganet og innebærer at den som søker innsyn må forvente lengre saksbehandlingstid.

Det kan eventuelt vurderes om det for personer bør være en frist på mer enn 60 år for å unngå at opplysninger om personlige forhold blir offentliggjort så lenge personer fremdeles er i live eller relativt kort tid etter deres død. Med datalagring er en større mengde opplysninger gjort enklere tilgjengelig. Dette, kombinert med reglene for innsyn, øker risikoen for spredning av sensitive opplysninger så snart fristen for taushetsplikt har utløpt.

5. Underretning - lovutkastet § 49

Av lovutkastet fremgår følgende: «*Forvaltningsorganet skal selv straks sende vedtaket med begrunnelse til partene*». I merknadene til bestemmelsen på side 606 i utredningen står det «*At forvaltningsorganet «selv» skal underrette, betyr at organet ikke kan delegere til andre å underrette.*» Det fremgår videre av drøftingen under punkt 23.3.5 i utredningen at begrunnelsen for dette standpunktet skyldes effektivitetshensyn og rasjonelle betraktninger om at det er vedtaksorganet som er nærmest til å underrette om sine egne vedtak.

Underretning i utlendingssaker

Utenriksdepartementet er for så vidt enige i betraktningene i utredningen, men gjør samtidig oppmerksom på at i utlendingsforvaltningen er norske utenriksstasjoner gitt et delegert ansvar å underrette parten om vedtak etter utlendingsloven. Dette er vedtak fattet av vedtaksorganet Utlendingsdirektoratet i førsteinstans eller Utlendingsnemnda i klageomgangen. Slik underretning gjør seg gjeldende i all hovedsak i saker hvor parten befinner seg i utlandet, og ikke representeres av en advokat eller annen fullmektig.

Bakgrunnen for denne ansvarsfordelingen er for det første begrunnet i praktiske forhold. En utenriksstasjon i søkerens/klagerens hjemland/oppholdsland er nærmere til å kunne bistå med underretning av et vedtak enn forvaltningen i Norge. For det andre tilsier kontrollhensyn at det er rasjonelt å delegere underretningen av vedtak til utenriksstasjonene. Slik delegasjon sikrer at utlendingsforvaltningen iverksetter sine vedtak, samtidig som det bidrar til at utlendingsforvaltningen får stadfestet at personen er underrettet.

Gjennomføres en lovendring som utkastet her legger opp til, dvs. at vedtaksorganet selv skal underrette i alle vedtak, vil dette innebære en endring i ansvars- og oppgavefordelingen i utlendingsforvaltningen.

Utfordringer med underretning

Norske utenriksstasjoner erfarer at det kan være utfordrende å få underrettet om et vedtak når en utlending har forsvunnet, eller befinner seg i utlandet. Stasjonene gjør et utstrakt arbeid med å oppspore og kontakte personer hvis vedtak skal underrettes, jf. delegasjonen nevnt ovenfor. I mange tilfeller er det dessverre umulig i praksis å underrette vedkommende, uten at

utlendingsforvaltningen kan klandres for dette. UD mener at det i ny forvaltningslov bør tas høyde for dette.

Med vennlig hilsen

Øyvind Hernes
avdelingsdirektør

Mette Kristin Ek
seniorrådgiver

Dokumentet er klarert elektronisk og har derfor ikke håndskrevet signatur.